

[Alfred Jensen.]

dende Timelønninger og for øvrigt ogsaa de gældende Akkordsatser.

Ændringsforslaget til § 4 indeholder ogsaa en anden meget farlig Bestemmelse, nemlig den om at yde Tilskud for de manglende Arbejdstimer. Det ser maaske nok besnærende ud, ikke mindst ved den Maade, det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen udlægger det paa ved at sige, at hvis man kommer ned paa 32 Timer om Ugen, vil de paagældende Arbejdere faktisk opnaa at faa tarifmæssig Timeløn for de Arbejdstimer, de har præsteret, men da man ikke lever alene af Timeløn, men af Ugeløn, bliver man nødt til at se paa Totalfortjenesten, og den forringes betydeligt. Jeg kunde tænke mig at føre det videre ud, end det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen gjorde, ved at sige, at der kunde blive en Uge, hvor der overhovedet ikke blev Arbejde — det kan forekomme i Vintertiden, naar Frost sætter ind —, og hvad vil en Arbejder, der er henvist til saadan Beskæftigelse, da faa for en Indtægt? Ja, han vilde faa 50 Øre pr. Time af de 40 Timer, og det er 20 Kr. Hvad angaar Tariffbetalingen over for præsterede Arbejdstimer, er der jo ingen Tvivl om, at Ydelsen i dette Tilfælde er god nok, men naar man ved, at den paagældende Arbejder skal leve af den og ud over de 20 Kr. kun kan regne med at faa de 5 Kr.s Tilskud, som ogsaa er hjemlet i dette Ændringsforslag, vil det sige, at den paagældende faar en Indtægt paa 25 Kr. Hvis man vil sammenligne denne Nødhjælpsarbejders Stilling med en arbejdsløs's Stilling, og hvis man gaar ud fra, at den Mand, man sammenligner med, er en arbejdsløs, der er Forsørger og oppebærer den vedtægtsmæssige Understøttelse, vil man se, at Nødhjælpsarbejderen faar en ugentlig Indtægt, der er 10 Kr. mindre end den ordinære Understøttelse. Jeg ser her bort fra, at der maaske i enkelte Tilfælde af Socialkontorerne vil blive ydet Supplements-hjælp.

Ved at gennemføre dette Princip her ændrer man faktisk Lovens Karakter saaledes, at den ikke alene er et Anslag mod Tariffønningerne og Overenskomsterne, men ogsaa et Anslag mod Arbejdsløshedslovens Understøttelsesbestemmelser. Det har man gjort en Gang tidligere, nemlig da man gennemførte Loven om frivillig Arbejdsfordeling. Da lavede man det saaledes, at de Mennesker, der blev udsat for at komme ind under Arbejdsfordelingen, kun fik Godtgørelse for de Søgnedage, de gik uden Beskæftigelse, og det medførte faktisk, at

de paagældende ikke nogen Sinde kunde opnaa at faa mere end 6 Dages Godtgørelse pr. Uge, hvilket altsaa vil sige 30 Kr. Nu ved vi, at der i Arbejdsløshedsloven er hjemlet 7 Dages Understøttelse pr. Uge, og naar man saa ved Arbejdsfordelingsloven er gaaet ned til 6 Dages Godtgørelse, vil det sige, at de paagældende bliver ringere stillet, end hvis de var periodisk beskæftigede og var i Stand til at oppebære Understøttelse. Her har man ikke alene fulgt det givne Eksempel fra Arbejdsfordelingsloven med 6 Dage, men er faktisk gaaet ned til 5 Dages Uge, fordi der kun ydes Godtgørelse for 40 Timers ugentligt Arbejde. Hvis man ser nærmere paa det, betyder det ogsaa, at man nedsætter det maksimale Dagpengebeløb, som Fler-tallet af Kasser har sikret sig, fra 5 til 4 Kr. daglig.

Vi maa derfor hævde, at Lovforslaget er blevet forværret ved de Ændringsforslag, der her er stillet, og det er en Grund mere for os til at tage Afstand fra Lovforslaget. Hvad Akkordlønningerne angaar, ser jeg ikke, at der er sket nogen væsentlig Forbedring; man vil stadig væk ikke anerkende de Tariffer, der findes i de ordinære Overenskomster mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Man fastsætter en lavere Løn, og jeg ser ikke rettere, end at det sidste Punktum, der er tilføjet, og som gaar ud paa, at hvis Parterne ikke opnaar Enighed, skal Arbejdet udføres i Timeløn, heller ikke er nogen Forbedring. Det vil vel oftest gaa saaledes, at det bliver Arbejdsgiveren, der profiterer af denne Bestemmelse.

Vi kan, som sagt, naar vi ser paa Lovforslaget og de stillede Ændringsforslag, ikke give vor Tilslutning. Vi har ved tidligere Lejligheder redegjort for, hvad vi mente, der burde staa i en saadan Lov. Vi har dels sagt det fra denne Talerstol, dels tilkendegivet det ved at stille Ændringsforslag, og vi har endelig gjort det ved at stemme imod enkelte Paragraffer. Det har vi ikke villet gøre denne Gang. Vi har ikke stillet Ændringsforslag, og vi vil heller ikke indskrænke os til at stemme mod enkelte Paragraffer; vi vil denne Gang præcisere vort Standpunkt til denne Beskæftigelseslov paa en anden Maade end hidtil, og vi gør det, for at der hverken her i Tinget eller uden for Tinget skal være nogen Tvivl om vor Stilling til denne Beskæftigelseslov og Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden i det hele taget. Jeg vil derfor slutte med at stille følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget erkender, at Arbejdsløs-